de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 30 — 24 JULI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

Fritsje Fantast vliegt door de lucht.

Schreidorp

Wat een wonderlijke naam, dacht Kees.

Vermoeid van het lange lopen zette Kees zijn koffertje neer en keek verbaasd naar het blauwe bordje, dat bij de ingang stond van een aardig dorp. Met grote witte letters stond er „Schreidorp" op geschilderd.

Wat een wonderlijke naam, dacht Kees. Hij pakte zijn koffertje weer op en liep de dorpsstraat in. De zon scheen vrolijk op de mooi geschilderde huisjes.

„Hoe komt zo'n fleurig dorp nu aan zo'n droevige naam?" peinsde Kees.

Toen hij echter een paar dorpelingen tegenkwam, begon hij het te begrijpen, want zij zagen hem allemaal aan met betraande ogen.

„Wat een huilebalken," bromde Kees zachtjes voor zich heen. „Hoe kunnen ze toch schreien bij dit mooie weer! Als ik niet zo'n honger had, trok ik verder. Nu moet ik eerst maar even zien of ik hier een stukje eten kan krijgen."

Hij stapte de grote dorpsherberg tegenover de kerk binnen en vroeg naar een warme maaltijd.

„Je zult nog even moeten wachten, jongeman," zei de waard. „Het is nog maar half twaalf. De uien zijn pas gewassen en gesneden."

„Zo, schaft de pot vanmiddag uien?" zei Kees. „Heeft u niet iets anders te eten?"

„Nee, jongeman," zei de waard. „Wij stellen ons hier tevreden met uien en aardappelen. Het is gezond, goedkoop en gemakkelijk om klaar te maken."

„Eet het hele dorp hier soms uien?" vroeg Kees, die ineens weer aan al die huilende ogen moest denken.

„Ja, zeker," antwoordde de waard. „Wij verbouwen onze uien zelf. Iedere morgen om half twaalf worden ze klaargemaakt."

„Dus daarom zien de mensen er hier zo tranerig uit," zei Kees. „Wat toevallig dat ik hier net om half twaalf aankwam."

„Ja, zeg dat wel," zei de waard. „Er worden hier heel wat tranen boven de uien vergoten. Och, dat zijn we ons hele leven al zo gewend. We merken het nauwelijks meer."

„Maar eten jullie hier dan nooit eens pannekoeken of pudding?" vroeg Kees verbaasd.

„Nee," zuchtte de waard. „Dat is te moeilijk om klaar te maken voor ons arme Schreidorpers. We zijn allemaal opgevoed met uien en aardappelen en dan weet je ook niet beter."

„Ik zou hier wel eens kookles willen geven," zei Kees. „Ik wed, dat ik dan in één dag rijk was!"

„Wat?" zei de waard. „Kun je koken?"

„O, ja," zei Kees, „ik ben kok en zocht juist naar een goede betrekking."

„Wat geweldig!" juichte de waard. „Ik neem meteen les van je. Kom maar gauw mee naar de keuken, dan kan mijn vrouw het ook leren."

De waardin wreef zich vergenoegd in de handen, toen ze van de kookles hoorde. Bedrijvig liep ze in de keuken rond en hielp Kees aan de nodige potten en pannen. De waard haalde intussen meel, eieren en melk.

„Zie zo," zei Kees, toen hij alle spullen bij elkaar had. „We beginnen met flensjes bakken, let maar eens goed op!"

In een ommezien had hij een grote pan vol beslag gemaakt en bakte een prachtig goudgeel flensje.

„Ik heb het al gezien," zei de

BIJ DE VOORPLAAT

FRITSJE FANTAST VLIEGT DOOR DE LUCHT

Fritsje Fantast,
Dat is toch zo'n kwast.
Hij tovert met potten
En pannen en kast.
Zonder te blikken
En zonder te blozen
Goochelt hij hazen
Uit bussen en dozen.
Honderden malen
Doet hij verhalen
Van vreemde planeten,
Door ieder vergeten.
Van schotels, die zweven
En lichtseinen geven,
Van draken, die praten,
Van vis zonder graten.

Zijn juf was laatst jarig
En Frits, lang niet karig,
Zei zonder te beven:
„Een ster zal 'k u geven."
Op 't feest zei Fantast:
„De ster zat te vast...."
Beter dan leren
Kan Frits fantaseren.

Fritsje, o Fritsje,
toe leer het eens af!
Maak toch je sommen,
Je krijgt anders straf!
Misschien blijf je zitten,
Dat's vreselijk naar,
Dat's geen fantasie
Maar werkelijk waar!!

waardin. „Mag ik het eens proberen."

„Laat mij het eerst maar eens doen," riep de waard.

„Weet u wat," zei Kees. „Leen een paar koekepannen bij de buren. Dan kunnen we met z'n drieën tegelijk aan de slag."

De waardin holde meteen de keuken uit en liet in de haast alle deuren achter zich openstaan. Een ogenblikje later kwam ze hijgend en lachend met twee koekepannen terug.

Vol vuur ging het drietal aan de gang. Een heerlijke flensjesgeur verspreidde zich door de keuken en kwam door de open deuren op straat.

En bakte een heerlijk goudgeel flensje.

Daar liep juist de burgemeester te wandelen in de zon. „Mmm," zei hij in zichzelf. „Wat een verrukkelijke lucht! Ik moet toch eens zien wat er daar in die herberg aan de hand is." Hij stapte meteen naar binnen en liep nieuwsgierig door naar de keuken.

„Goeiemiddag, burgemeester," zeiden de waard en zijn vrouw, „Wilt u ook eens een flensje proeven?"

„Dat laat ik me geen tweemaal vragen!" antwoordde de burgemeester en ging aan de keukentafel zitten, waar de waard gauw een plaatsje voor hem vrij maakte. Om de beurt lieten de waard en zijn vrouw hun flensjes op het bord van de burgemeester wippen en keken met stralende ogen naar hun goeie burgervader, die daar zo heerlijk zat te smullen.

„Het is geweldig," zuchtte de burgemeester, toen hij zijn twaalfde flensje op had. „Maar nu heb ik heus genoeg gehad!"

Hij schoof het bordje opzij en leunde behaaglijk achterover in de stoel. „Sinds wanneer hebben jullie hier eigenlijk een kok?" vroeg hij nieuwsgierig.

„Sinds een uur," lachte de waard. „Kees kwam hier toevallig binnen."

„Ja," zei Kees. „Ik was op zoek naar een goeie betrekking."

De burgemeester knikte begrijpend. Ineens moest hij aan zijn goeie Schreidorpers denken.

Ik zal hun voeding verbeteren, dacht hij kordaat, dit is een gemeentebelang.

„Luister eens, jongeman," zei hij tegen Kees. „Voel je er soms iets voor om onze mensen hier kookles te geven?"

„Wat een verrukkelijke lucht!".

„Ja, dat lijkt me wel wat," zei Kees.

„Dan stel ik je nu meteen aan als gemeentekok," zei de burgemeester.

„Hoera!" riepen de waard en zijn vrouw. „Kom maar bij ons wonen, Kees. Wij hebben een mooie kamer voor je." Ze dachten bij zichzelf: Nu zullen wij voortaan lekker eten.

Kees nam het voorstel natuurlijk met beide handen aan.

Dezelfde middag nog begon hij met les te geven aan een flinke groep dorpelingen. O, wat werd er nu gesmuld!

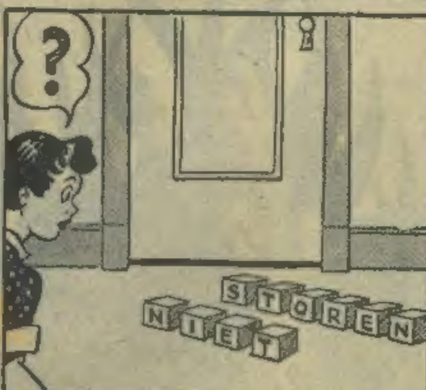
De mensen vochten met elkaar om het eerst op les te komen. Tenslotte lootten ze er maar om. Het duurde niet lang of ze werden allemaal gezellig dik en goedlachs.

En het dorp heette nu niet meer Schreidorp, maar Blijdorp.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

DE OCARINA

Een nogal rare naam voor een muziekinstrument, maar het werd dan ook uitgevonden in Italië, omstreeks 1880, door een zekere Giuseppe Donati, een fabrikant, die er wel geld in zag. Tussen haakjes: ocarina is een verkleinwoord van „oca", dat „gans" betekent. De vorm van het instrumentje heeft er wel iets van weg en het was klein genoeg om het in de gesloten hand te verbergen. Vandaar waarschijnlijk, dat er ook zijn, die menen, dat de ocarina een uitvinding is van de Italiaanse bergbewoners, die er niet alleen op wilden spelen, maar die er zich ook in geval van nood mee wilden verdedigen. De vuist kon zich immers precies om het instrument sluiten, en het vormde aldus een geducht wapen.

GEWONE OCARINA

PISTON OCARINA

Eerst werden er ocarina's gemaakt van gebakken aarde, die gevernist werd. Zo'n ocarina leek op een uitgeholde ramenas met een tuitje aan de ene zijkant en daarnaast negen tot tien kleine gaten. De omvang van het instrument lag tussen de gewone C en de F van de octaaf. Toen het nogal moeilijk bleek meerdere ocarina's te gebruiken voor een gezamenlijke uitvoering, kwam men op het denkbeeld de afmetingen te veranderen. Zo kreeg men de sopraan-ocarina, die kleiner is dan een gewone wortel en hoger gestemd dan een fluit, en de contrabas-ocarina, die dieper van toon is dan de alt. Een gezelschap van ocarinisten, dat harp, mandoline en viool had vervangen door de ocarina, doortrok het noorden van Frankrijk en gaf overal zeer aardige concerten.

Een fout van de ocarina was, dat het ding zich moeilijk aanpaste bij piano en fluit, waarmee ze soms een hele toon verschilde. Dit verhielp men door het aanbrengen van een piston, die de toonhoogte van het instrumentje kon regelen. Later kwam er nog een rijtje kleppen bij, symmetrisch geplaatst met de rij gaten voor de linkerhand. Hierdoor kon men een tweede complete gamma voortbrengen.

De fantasie van de mens wierp zich ook op de vorm van de ocarina en zo ontstonden er de grilligste soorten. Zo verving er eens iemand de hals van een veldfles, zoals de pelgrims die gebruikten, door het mondstuk van een klarinet en sneed kleine gaatjes in de buik van de fles. Blies men op dat instrument, dan bracht het rare, maar niet bepaald aangename neusklanken voort. Door de gaten met een pennemesje te vergroten werden de tonen draaglijker en zuiverder gemaakt, zodat men bij het bespelen min of meer de illusie kreeg, dat men te doen had met een hautbois.

Er zijn zelfs jongens, die aan de meest eenvoudige ocarina's tonen weten te ontlokken, die vele vogelgeluiden zeer nabijkomen, en die door oefenen en vingervaardigheid de leukste melodietjes op hun instrumentjes weten uit te voeren.

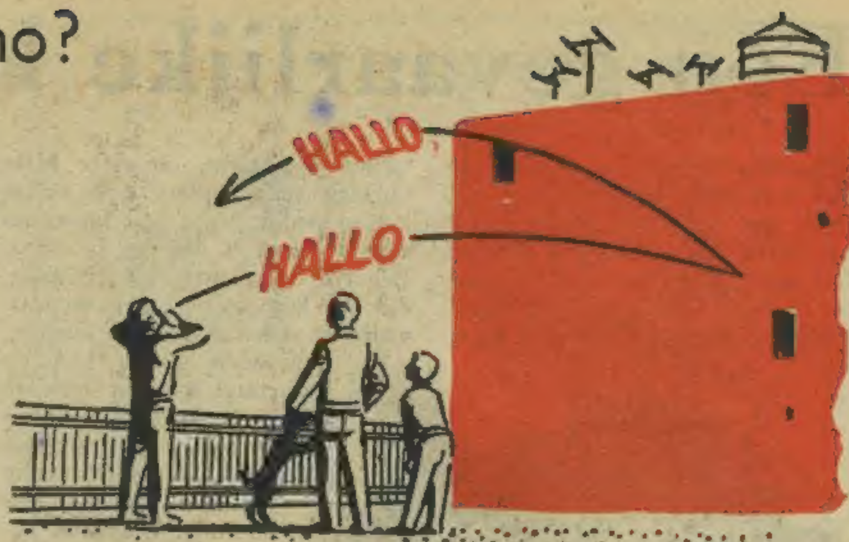
Bevroren van schrik

Als een dier zijn vijand ontmoet, gaat het óf vechten óf het slaat op de vlucht. Dat is bijna altijd zo, „bijna", want een uitzondering vormt het konijn, wanneer het beest een wezel of een hermelijn ontmoet. Dan schrikt het zo geweldig, dat het zich niet meer kan bewegen en als 't ware aan de grond staat vastgevroren. Zonder ook maar één poot uit te steken om zich te verweren gaat hij zijn ongeluk tegemoet.

Er wordt wel eens beweerd, dat sommige slangen net als de hermelijn eenzelfde schrik veroorzaken bij andere dieren. Maar dat kan ook een andere oorzaak hebben. Van het konijn is het echter zeker.

Wat is een echo?

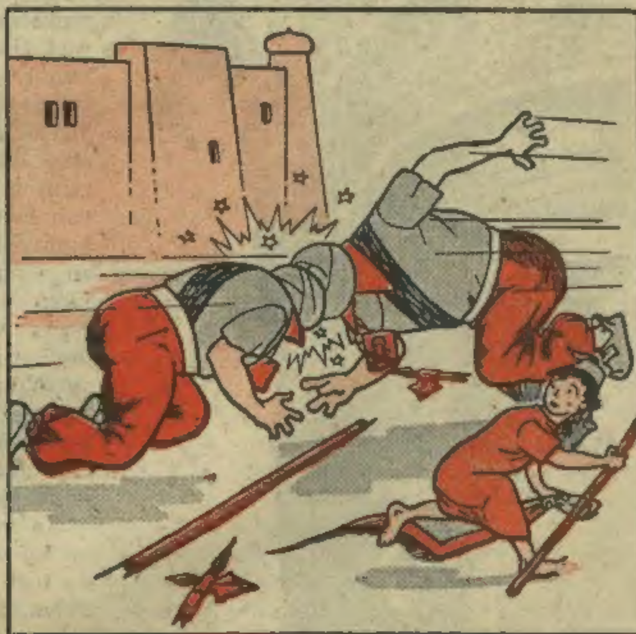

Natuurlijk weet iedereen, wat een echo is of tenminste: men heeft hem al eens „gehoord". Hoe ontstaat zo iets? Het geluid bereikt onze oren in de vorm van golven, dat zijn geluidstrillingen. Alles wat die golven tegenhoudt en terugkaatst zonder de vorm van het geluid te veranderen, verwekt een echo. Onder dat „alles" verstaan we bijvoorbeeld: oneffenheden, muren, bergen, soms dalen enzovoort.

Om een echo te krijgen van zijn eigen stem, moet men ver genoeg van een muur staan, opdat er voldoende tijdsruimte zij tussen het ogenblik, waarop de stem klinkt, en het moment, waarop de echo wordt gevormd. Die afstand is gewoonlijk zes tot zeven en halve meter. Dat is een minimum-afstand. Zijn er voldoende „oppervlakken" in de buurt om een stem te weerkaatsen, dan is het best mogelijk een hele serie echo's te horen.

WANDILO STAAT VOOR NIETS

5. Wandilo was er met een list in geslaagd binnen de paleismuren door te dringen, maar hoe kwam hij nu voorbij de twee grimmige wachters bij de paleisdeur? Hij bedacht zich niet lang. Nadat hij zijn tapijtje had opgerold, haalde hij zijn pakje mondvoorraad te voorschijn en stapte daarmee naar de minst vervaarlijke wachter. „Alsjeblieft, pappie, hier is je twaalfuurtje," zei hij. De wachter begreep er niets van, maar wilde wel graag gratis eten. „Dank je wel, mijn jongen," zei hij daarom. In de richting van de andere wachter knikkend zei Wandilo toen: „Is dat die vervelende man, die u vandaag of morgen een pak slaag gaat geven?".

6. „Wát?!" brulde de tweede wachter meteen tegen de eerste. „Jij mij een pak slaag geven? Man, laat je niet uitlachen!" „Dat heb ik nooit gezegd. Ik ken die jongen niet," protesteerde de ander. „Ik heb anders duidelijk gemerkt, dat hij je zoontje is!" riep de tweede. „Je hebt thuis natuurlijk zitten opscheppen. Maar ik zal je!" Hij hief zijn hellebaard op en dat deed de ander ook en even later sloegen zij die wapens tegen elkaar kapot. Toen kwamen zij tegelijkertijd op het idee de ander een kopstoot te geven. Er volgde een daverende klap en — Wandilo kon ongestoord het paleis binnenwandelen. Voor het gemak nam hij die steel van een der hellebaarden mee. *(Wordt vervolgd)*

Een gevaarlijke klimpartij

door
Carlo Muntinck

De Graaf Floris, het vlaggeschip van de Holland-Australië-lijn, sneed met een flinke snelheid door het water van de Indische Oceaan. Het was op het heetst van de dag en de felle zon brandde onbarmhartig op het dek. Er waren maar weinig passagiers, die deze hitte durfden te trotseren. Zelfs onder het zonnedak, waar wat ligstoelen stonden, leek 't wel een broeikas. Behalve een planter uit Malakka, die het klimaat wel gewend was, waren er alleen maar twee jongens, die zich weinig van de warmte schenen aan te trekken. De een was een klein, donker ventje, dat Rani heette. Hij woonde op Ceylon en was met zijn ouders naar Engeland geweest, waar zijn vader, die aan het hoofd stond van een parelvisserij, goede zaken had gedaan. Zijn speelkameraad was Jos Vermeulen. Jos reisde helemaal alleen. Hij had in Haarlem bij zijn grootouders gewoond en ging nu naar zijn ouders op een onderneming in Atjeh, waar zijn vader als administrateur werkzaam was. Het was een hele reis van Rotterdam naar Tjalang, maar vervelen hoefde Jos zich niet, want er was elke dag wat nieuws te zien en bovendien had hij aan Rani een leuke speelkameraad. Dat jochie was zo vlug als water. Hij klom overal in en wanneer ze verstoppertje speelden, wist hij zich zo te verschuilen, dat Jos op het grote schip wel een uur nodig had om hem te vinden. Ook nu zat hij weer geen ogenblik stil.

Na het eten hadden Jos en hij eerst getafeltennist en toen dat begon te vervelen, had Rani wat tijdschriften gehaald en was hij gaan plaatjes kijken. Nu klom hij, terwijl de meneer uit Malakka glimlachend toekeek, als een aap in een van de stangen, waarmee het zonnedak aan de verschansing was bevestigd, en liet zich dan met een vaart weer zakken. „Kijk!" riep hij naar Jos. „Nu zal ik je eens laten zien hoe ze bij ons op Ceylon in een palmboom klimmen." Hij zette zijn voeten schrijlings tegen de stang, boog zijn rug en begon zich langzaam naar boven te werken. Hoe het kwam heeft Jos nooit geweten, maar toen hij zowat halverwegen was, liet Rani de stang los en sloeg met een gil van angst overboord. Terwijl hij met een plons in het water van de oceaan verdween, sprong de planter op en rende naar de brug. „Stop!" schreeuwde hij. „Stop! Er is iemand overboord!" Radeloos boog Jos zich over de reling. In de diepte, meters achter hem alweer, zag hij Rani boven komen. Zonder na te denken over wat hij deed, schopte hij zijn schoenen uit, klom op de verschansing en dook. Een paar seconden later sloot het water zich boven zijn hoofd. Proestend kwam hij weer aan de oppervlakte. Hij zag het donkere hoofd van Rani die uit alle macht om hulp gilde. Jos begon naar hem toe te zwemmen, maar vóór hij zijn vriend had bereikt, verdween die voor de tweede maal in de diepte. Jos wachtte tot hij opnieuw boven kwam en pakte hem met een snelle greep onder zijn armen. „Stil zijn, hoor!" zei hij dreigend. „Anders verdrinken we alle twee."

Intussen waren de machines van de Graaf Floris stopgezet, maar vóór ze op volle kracht achteruit waren omgeschakeld, was het schip al een heel eind verwijderd van de plaats, waar het ongeluk had plaats gevonden. Een van de matrozen wierp een reddingsgordel overboord en tientallen passagiers keken in spanning toe, hoe Jos met de kleine Rani onder zijn arm daar naar toe zwom. Plotseling klonk van het dek van de Graaf Floris een schreeuw. Een van de toeschouwers had in het water een grote, driehoekige vin gezien, die zich recht op de twee jongens af bewoog. „Een haai! Een haai!" werd er

geroepen. Een paar leden van de bemanning renden naar het achterdek en begonnen een boot neer te laten, maar het zag er naar uit, dat de vreselijke roofvis eerder bij de drenkelingen zou zijn dan zij. Zes van de mannen klommen in de sloep en terwijl de anderen deze lieten zakken, bevestigden ze haastig de riemen. Meteen toen de boot in het water kwam, begonnen ze te roeien.

Ook de twee jongens in het water hadden de haai nu ontdekt. Rani begon te gillen en Jos voelde zich koud worden van angst. Terwijl hij met al zijn krachten in de richting van de sloep zwom, zag hij in het heldere water de donkere omtrekken van het zeemonster. De Graaf Floris lag nu weer stil. Het schip was de drenkelingen tot op enkele tientallen meters genaderd en verder durfde de kapitein niet te gaan uit angst, dat de jongens door de grote zuiging naar de diepte zouden worden getrokken. Plotseling drong een man met een revolver in de hand zich tussen de toeschouwers door. Een paar seconden mikte hij op de geweldige vis, dan klonken achter elkaar drie knallen. Het monster vertraagde zijn vaart en sloeg woedend met zijn staart. De kogels hadden te weinig uitwerking op zijn geweldige lichaam om hem ernstig te verwonden, maar de pijn en het geluid van de schoten deden hem zijn prooi vergeten. Hij dook onder en zwom weg in de richting, vanwaar hij gekomen was. Kort daarop bereikte de reddingboot de beide jongens. Een luid gejuich ging op toen de matrozen hen binnen boord hesen en toen de sloep in de touwen hing en voorzichtig werd opgetakeld, werden er tientallen handen naar de kleine Rani en zijn redder uitgestoken. Niemand was er gelukkiger dan de ouders van de kleine jongen, die aan zo'n vreselijke dood was ontsnapt, en Jos Vermeulen was de held van het schip. Hij en Rani werden meteen onder de wol gestopt om van de schrik te bekomen, maar de volgende morgen, toen Jos zich weer zo fris als een hoentje voelde, begon het pas goed. De grote salon was helemaal versierd en iedereen schudde hem de hand en zei, dat hij zo'n dappere jongen was. Er waren een heleboel cadeau's voor hem, die de passagiers van de Graaf Floris bij elkaar hadden gebracht, maar het mooiste geschenk kreeg hij van Rani's ouders. De dankbare vader gaf de redder van zijn zoontje een kostbaar gouden polshorloge, waarvan de armband met robijnen was bezet. Het was een prachtige herinnering en jaren later, wanneer Jos er op keek, dacht hij nog vaak aan de dag, waarop hij Rani was nagesprongen, en hij begreep, dat het maar weinig had gescheeld of geen van beiden hadden ze dat avontuur kunnen navertellen.

HET TUINTJE VAN PETER

door Jane Heiloo

Het tuintje van Peter
Is 'n echt paradijs,
Hij zaait er andijvie
En rode radijs,
Wat sla en wat peultjes,
En wortels en ui,
Die Peter tuiniert maar,
Geen dag is hij lui.

Voordat hij naar school gaat,
Vindt hij het zijn plicht,
De gieter te pakken,
Al is hij niet licht.
Want ja, als j'een tuin hebt
Met groente er in,
Dan zorg j'ook voor water
't Is 't eerste begin.

Dat water giet Peter
Royaal in het rond,
Daardoor schiet de groente
Omhoog uit de grond,
De peultjes, de wortels,
De uien en sla.
Hij roept opgewonden:
„Kom 's kijken, mama!"

Vol trots laat hij moeder
Zijn tuintje dan zien,
En vraagt haar: „Mamaatje,
Wenst u iets misschien?
U hebt maar te kiezen,
'k Ben nu groenteman,
Hoe vindt u mijn groente?
Wat denkt u er van?"

„Nu, groenteman, 'k had graag
Wat kersverse sla,
Mag ik een paar kropjes
Van u?" vraagt mama.
„Een uitje, dat heb ik
Er ook wel graag bij."
„Ik zal er voor zorgen,"
Zegt Peter heel blij.

Zo smullen wat later
Van 't uitje en sla,
„'t Smaakt fijn uit jouw tuintje!"
Zegt prijzend mama.
„Nooit krijg ik de groente
Zo lekker als hier!"
En Peter, die glundert,
Wat heeft hij plezier.

J. HEILOO

KIT KARSON, DE HEL

…LD VAN DE PRAIRIE

DE UREN VERSTREKEN EN WE VROEGEN ONS AF WAT DE BEDOELING WAS VAN DIE ZEE-MAN SIMON FRAZER EN WAAROM HIJ KOEN KAMERON WILDE DODEN!...WAT VOOR BELANG HAD HIJ BIJ DIE GEHEIME BRIEF VAN KOEN EN WAAROM HAD HIJ HEM GESTOLEN? ER WAS IETS GEHEIMZINNIGS AAN DAT HELE GEVAL! EEN HEEL VREEMD IETS, DAT IK GRAAG HAD WILLEN DOORGRONDEN EN UITZOEKEN.

MAAR DE TIJD GING SNEL VOORBIJ EN ALS HET FORT NIET EEN REDDINGS-EXPEDITIE HAD UITGEZONDEN, HADDEN WE NIET LANG MEER TE LEVEN.

TOEN HOORDEN WE BUITEN DE TENT GESCHUIFEL EN HET TENTDOEK WERD OPZIJ GESCHOVEN

HET IS MITCHIE-MITCHIE VOOR DE DROMMEL!

HIJ KOMT ONS MARTELEN! WIJ ZIJN VERLOREN, KIT!

TOT ONZE GROTE VERBAZING SNEED DE MEDICIJN-MAN ONZE BOEIEN DOOR EN TROK HET MASKER VAN ZIJN GEZICHT!

LIEVE HELP! HET IS LANGE PIJL, DE BEDIENDE VAN DE OUDE MAN!

IK U GEVOLGD HEB .. MEDICIJNMAN NEERGESLAGEN EN ZIJN MASKER GENOMEN! IK SCHILDWACHT OOK NEERGESLAGEN HEB ... KOM .. WIJ VLUG WEGGAAN...!!

BLIKSEMSNEL RENDEN WE VAN DE WIGWAM NAAR DE PLAATS WAAR DE PAARDEN VAN DE INDIANEN STONDEN........

AI! AI! BLEEKGEZICHT-HONDEN ONTSNAPPEN!!!

GRIJPT IEDER EEN PAARD! WIJ MOETEN WEG ZIEN TE KOMEN, VOORDAT ZIJ ER ERG IN HEBBEN!!

HET OPPERHOOFD RODE PLUIM SNELDE UIT ZIJN WIGWAM, GEVOLGD DOOR DRIE BLANKE MANNEN!

SCHIET ZE NEER MANNEN! VLUG!

HINDERT NIET, OPPERHOOFD! ZIJ ZULLEN ONS NIET ONTSNAPPEN! HET DUURT NIET LANG MEER OF HET HELE FORT IS IN ONZE MACHT!!

ZAG JE DIE ZWEED OLSEN BIJ HET OPPERHOOFD? DAT BETEKENT DAT DE ZWARTVOET-INDIANEN MET DIE LIEDEN VAN NOORDWEST EEN VERBOND HEBBEN GESLOTEN! WE MOETEN ONMIDDELLIJK HET FORT WAARSCHUWEN.

WELDRA STONDEN WE VOOR DE POORT VAN FORT YORK!

MAAK VLUG OPEN! DE ZWARTVOET-INDIANEN ZIJN OP KOMST...!

DAAR IS KIT KARSON MET DE ANDEREN! ZIJ ZIJN TERUGGEKEERD!

Ridder Rupert en de onbekende

Door IRIS

In verband met beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht, wordt ridder Rupert Halwijn uitgenodigd op 31 Juli aanstaande, 's ochtends vroeg voor Zijne Majesteit Keizer Karel de Grote te verschijnen. Om de beschuldigingen op waarheid te onderzoeken, zullen ook de ridders Roeland en Turpijn aanwezig zijn."

Dit waren de woorden, die ruim elfhonderdvijftig jaar geleden door het hoofd speelden van de ridder, die op 30 Juli tegen het vallen van de schemering door een bos nabij Aken in Duitsland reed. Diezelfde woorden stonden op een document, dat hij een paar dagen tevoren had ontvangen en dat nu in een van zijn zadeltassen zat. Hij was namelijk Rupert Halwijn.

Hij grijnsde. Het was een mooi gezelschap, dat hij in Aken zou ontmoeten: Keizer Karel en zijn twee beste ridders. Het zou niet gemakkelijk zijn, die drie om de tuin te leiden, maar gelukkig had hij vrijwel niets te vrezen. Het was natuurlijk waar, dat hij al jaren lang als roofridder had geleefd. Hij had honderden kooplui en ridders op eenzame wegen overvallen en beroofd. Maar niemand kon bewijzen, dat hij die overvallen had gepleegd. Hij had bij het uitvoeren van zijn schanddaden altijd het vizier van zijn helm dicht gelaten en een wapenrusting gebruikt, die niemand hem ooit in andere omstandigheden had zien dragen. Er konden dus geen bewijzen tegen hem worden aangevoerd!

Gelukkig maar, dacht Rupert. In een gevecht van man tegen man ben ik natuurlijk niet te verslaan, maar ik weet niet of ik die drie ridders tegelijk aan zou kunnen. Bovendien kan ik aan het hof van de keizer moeilijk mijn wapens gaan gebruiken.

Bij de gedachte aan keizer Karel en zijn ridders keek Rupert onwillekeurig achter zich, om een blik te werpen op de zadeltas waarin het document zat. Maar wat was dat? De zadeltas was er niet! Ridder Rupert verbleekte van schrik. In die zadeltas zat niet alleen het document, maar ook al zijn geld. Dodelijk bezorgd hield Rupert zijn grote, zwarte paard in en met grote moeite dwong hij zichzelf rustig na te denken.

Ja! Hij had die tas natuurlijk laten liggen in de herberg, waar hij die middag wat had uitgerust! Maar dat was afschuwelijk! Wat moest hij nu doen? Als hij terugging om de tas te halen, zou hij niet meer op tijd in Aken komen en zou er wat voor hem zwaaien. Maar zonder geld kon hij zijn verblijf in Aken niet betalen! Rupert zat nog wanhopig na te denken, toen hij het geluid van naderende hoefslagen hoorde. Op hetzelfde ogenblik wist hij wat hij zou doen. Hij zou degene die daar aankwam beroven. Vastbesloten bracht hij zijn paard in een gunstige positie en velde zijn lans.

„Halt!" riep hij, zodra hij een schaduwachtige figuur voor zich zag opdoemen. „Je geld of je leven!"

Een schallend gelach was het antwoord. „Kom het maar halen, mijn geld of mijn leven!" riep de vreemdeling, en in één flitsende beweging sloot hij zijn vizier, velde zijn lans en hief zijn schild op.

„Die stomme brutaliteit zal ik je betaald zetten," gromde Rupert. „Je moest eens weten, wie ik wel ben!" Hij stormde op zijn tegenstander af en bracht zijn lans met verschrikkelijke kracht naar voren om de ander bij het eerste treffen uit het zadel te lichten. Hij stootte echter in het niets. Als door een wonder had de ander de stoot ontweken en weer klonk Rupert dat hatelijke lachen in de oren. Woedend stootte hij opnieuw met zijn speer vooruit en ditmaal raakte hij zijn vijand op zijn schild! De vreemdeling wankelde zelfs niet door die slag, maar Rupert's speer brak in stukken. Op dat ogenblik kroop er voor het eerst angst in zijn hart. De vreemdeling lachte echter weer opgewekt. „Dat viel tegen, hè?" riep hij. „Als ik wilde, zou ik je nu met mijn speer kunnen doden, maar ik zal je met gelijke wapens blijven bestrijden." En hij wierp zijn speer weg en trok zijn zwaard.

„Die overmoed kost je je leven!" brulde Rupert getergd. „Niemand kan mij op het zwaard weerstaan." Hij drong zijn paard naar de ander toe, haalde uit en liet zijn zwaard naar beneden suizen om zijn vijand een slag op zijn helm te geven. Midden in de lucht werd zijn zwaard echter opgevangen door het wapen van zijn tegenstander en de schok ontwrichtte Rupert's pols. Hij slaakte een kreet van pijn. Op hetzelfde moment floot het staal van de vreemdeling al weer door de lucht en kreeg Rupert zo'n harde klap op zijn helm, dat hij het bewustzijn verloor.

Toen hij weer bijkwam, was het middernacht. Hij keek verbaasd naar de sterren en herinnerde zich zijn avontuur pas bij het horen van de stem van zijn overwinnaar.

„Zo, grote zwaardvechter," zei die, „ben je weer wakker?"

„Ja," bromde Rupert, die lag te rillen van angst voor de onbekende ridder, die hem, Rupert, spelenderwijs had verslagen. „Waarom heb je mij niet doodgemaakt?"

„Had ik geen zin in," was het vrolijke antwoord. „Bovendien had ik een dode niet kunnen vragen, waarom hij mij overviel. Waarom deed je dat? Vooruit, zeg op!"

Rupert was te bang om te liegen. „Ik — ik moet naar Aken," zei hij, „maar vanavond kwam ik tot de ontdekking, dat ik mijn zadeltas met geld in de herberg de Gouden Sleutel had laten liggen. Ik had geen tijd meer om hem te gaan halen en omdat ik zonder geld niet in Aken kan leven, besloot ik, u te beroven."

„Wat?" riep de ander uit. „Nee, maar, dat is de beste mop, die ik ooit heb gehoord!" Hij lachte daverend en sloeg zich op zijn knieën van pret.

„Ik kan daar niets grappigs in zien," gromde Rupert kwaad.

„Ik zal het je uitleggen," zei de onbekende. „Weet je, ik ben ook op weg naar Aken en vanmiddag heb ik in de Gouden Sleutel een kruik bier gedronken. De herbergier vertelde mij toen, dat een ridder, die ook naar Aken ging, eerder op de dag een zadeltas had laten liggen. Dat was jij natuurlijk. Ik besloot je de terugtocht naar de herberg te besparen door je achterop te rijden en je de tas te brengen. Ik heb nogal een goed paard en ik was er van overtuigd, dat ik je wel in zou halen. Als je mij niet had overvallen, had ik je je zadeltas keurig gebracht. Ha! Ha! Wat een prachtmop!"

„Ik geloof er geen woord van," zei Rupert. „Hoe kon die herbergier weten, dat je die tas niet zelf zou houden?"

„Heel eenvoudig. Ik kon hem bewijzen wie ik ben."

„Zo, en wie ben jij dan wel, dat de herbergier je meteen vertrouwde?"

„Kom, kom, laten wij de rollen nu niet omdraaien," zei de vreemdeling minzaam. „Tenslotte heb ik jou verslagen en ik heb dus het recht, het eerst te weten met wie ik tedoen heb. Of ben je het daar niet mee eens?"

„Ja, natuurlijk wel," zei Rupert. Bij de herinnering aan het gevecht liep hem een rilling over zijn rug. Wie was die vreemdeling toch, die lachend zo fantastisch kon vechten en hem behandelde alsof hij een kleine jongen was?"

„Mooi zo," zei de ander. „Dan zullen wij nu je gezicht eens bekijken." Hij sloeg vuur met zijn tondeldoos en belichtte Rupert's gezicht. „Aha," zei hij en hij floot veelbetekenend. „Kijk eens aan, daar hebben we Rupert Halwijn in eigen persoon! Tjonge, man, heb jij even pech! Je hebt er altijd zo goed voor gezorgd, dat niemand kon bewijzen, dat je een roofridder was. Maar vanavond heb je dat bewijs zelf geleverd door mij te overvallen. Dat zal keizer Karel pleizier doen."

Ridder Rupert knarsetandde van woede. „Ik zal gewoon ontkennen, dat ik heb geprobeerd, je te beroven," zei hij.

„Dat zal je weinig helpen," antwoordde de onbekende. „Ik denk, dat de keizer mij eerder zal geloven dan jou."

„Zo," siste Rupert. „En wie ben jij dan feitelijk wel, dat je bij de keizer zo goed staat aangeschreven?"

„Dat zal je morgen wel zien," antwoordde de ander lachend, terwijl hij op zijn paard sprong en er snel vandoor ging.

En de andere dag, toen Rupert Halwijn in Aken kwam en voor de keizer stond, zei deze hem:

„Herken je me nu Rupert Halwijn? Het is nog een geluk voor je, dat je me gisteren niet herkende, want wie zijn keizer aanvalt, wordt onmiddellijk opgehangen. Ontken nu maar, dat je een roofridder bent!"

En toen de keizer dit gezegd had, werd Rupert vastgegrepen en naar de kerker gebracht, waar hij volop tijd kreeg om over zijn misdaden na te denken.

Op hetzelfde moment floot het staal van de vreemdeling al weer door de lucht en kreeg Rupert zo'n harde klap op zijn helm, dat hij het bewustzijn verloor.

EEN POLSZAKJE

Neem een stukje vilt van 13 bij 5 cm en vouw het volgens fig. 5. (Rand a komt dan precies op b te liggen.)

Knip nog twee reepjes vilt, elk van 8 cm bij 2 cm (fig. 3). Naai op het een een knoopje en maak in het ander een knoopsgat.

Teken op papier een klaverblad (fig. 2) en steek dit patroon vast op het gevouwen vilt. Knip zorgvuldig uit. Steek de uiteinden van de smalle reepjes (3) tussen de beide klaverblaadjes (fig. 4) en naai stevig vast. Maak nu steekjes rond het beursje zelf, zodat de beide klaverblaadjes vast komen te zitten. Maak ook een knoopsgat in het overslaande lapje (a fig. 1) en naai een knoopje op de juiste plek op het beursje. Daarmee is het klaar en kun je 't beursje om je pols bevestigen en je zakcentjes er in bewaren.

Kleur en versieringen kun je zelf aanbrengen naar smaak.

Fig. 5 — 5 cm, 12,5 cm, a, b

Fig. 2

Fig. 4

Fig. 1 — a

Fig. 3

Paardje, hop!

Benodigdheden: Bezemsteel, een stuk oliedoek of stevig plastic van 40 bij 50 cm, garen, naald, paar knopen, eindjes katoen, eindje strik voor de leidsels (lengte ca 60 cm) en wat plakband.

Werkwijze: Neem een stuk papier van 20 bij 25 cm en trek daar drie cirkels op (zie fig. 1). Een van die cirkels (neus) is kleiner dan de beide andere. Met die cirkels als basis teken je het hoofd van het paard. Let op de stand van het oor. Vouw het oliedoek of plastic dubbel en steek er met een paar spelden het patroon op vast. Knip uit. Maak een rondje voor de neus en naai de knopen op de plaats van de ogen (fig. 2).

Naai beide stukken tegen elkaar aan (fig. 2) met de steek, die fig. 3 aangeeft. Van onder openlaten voor de nodige vulling met watten of todden. Steek er eerst de bezemsteel in en vul stevig bij, totdat het hoofd mooi vast is. Naai dan verder dicht.

Maak flosjes van de eindjes katoen en plak ze vast op de plaats van de manen. Ook een flosje op het voorhoofd (fig. 4). Naai nu ook de leidsels vast. En dan maar rijen!

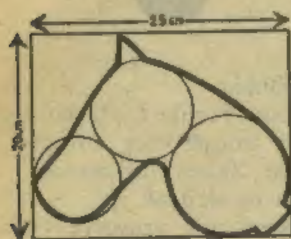

Fig 1

Fig 2

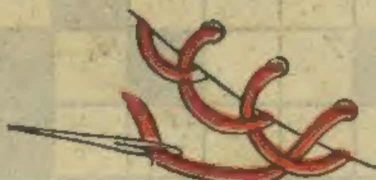
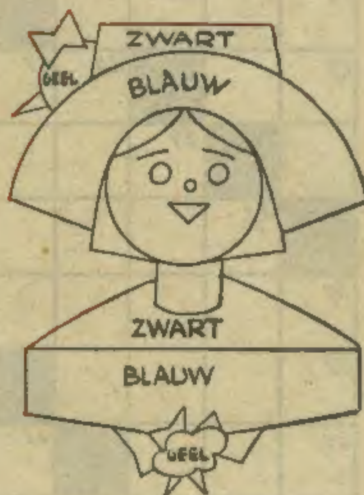
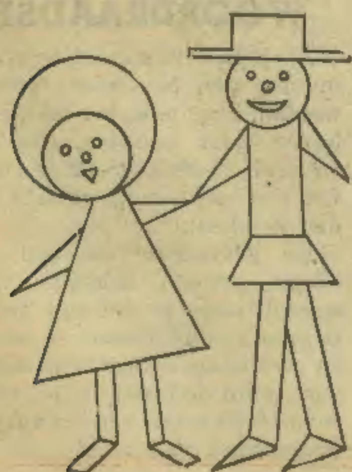

Fig 3

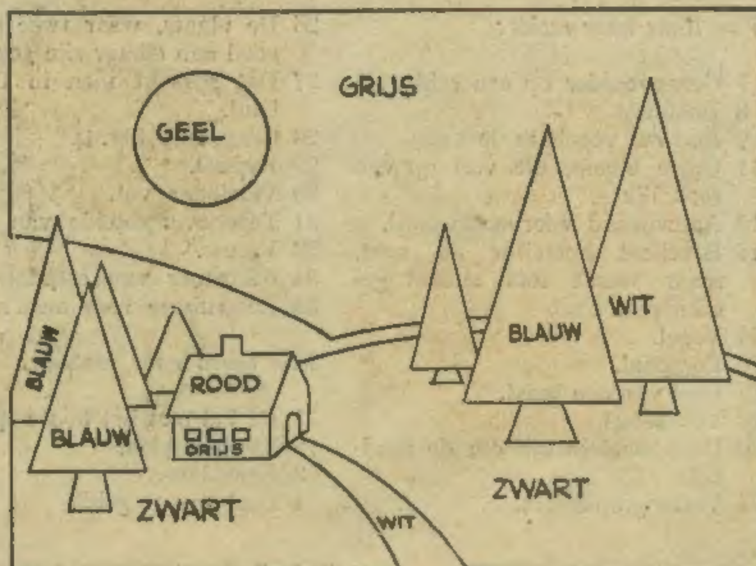

Fig 4

Hoe je tekeningen maakt

Knip uit verschillend gekleurde papiersoorten allerlei figuren, zoals cirkels, driehoeken, vierkanten, rechthoeken enzovoort. Probeer al die verschillende figuurtjes dan aan elkaar te leggen tot een aardig schilderijtje. Liggen ze, zoals je ze wilt hebben, plak ze dan goed vast. Met kleurpotlood hier en daar een tikje bijwerken.

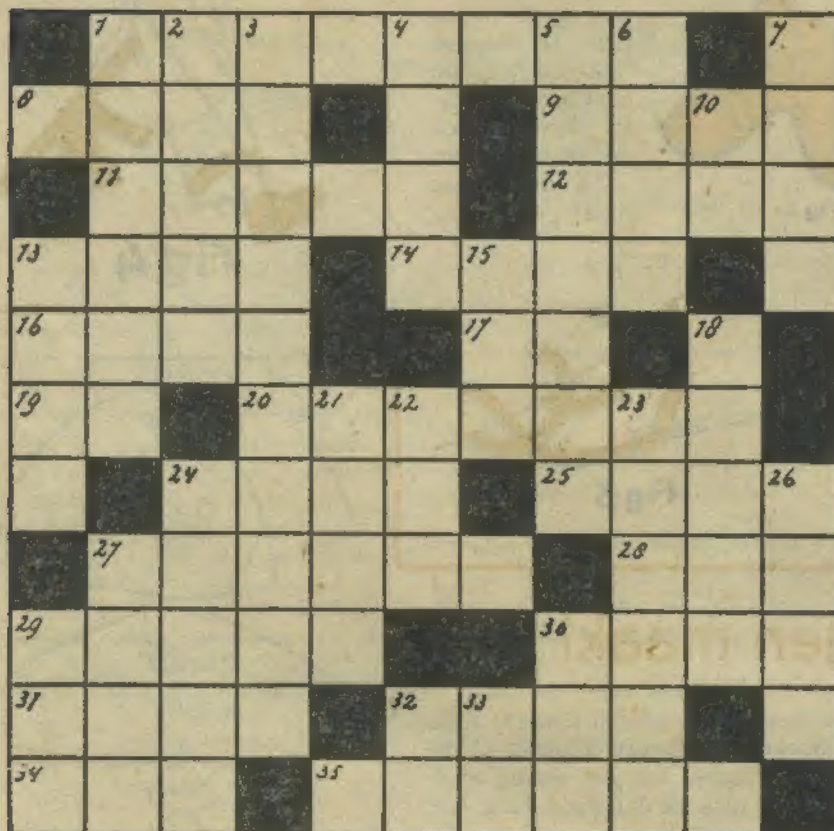

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Gezagvoerder op een schip.
8 Doelpunt.
9 Bouwen vogels in de lente.
11 Grote bloem, die veel op een roos lijkt.
12 Aanwijzend voornaamwoord.
13 Betekent hetzelfde als spat, maar wordt iets anders geschreven.
14 Vogel.
16 Eenmaal.
17 Deel van een mast.
19 Voorzetsel.
20 Denkbeeldige lijn om de aardbol.
24 Vette grondsoort.
25 De plaats, waar twee stukken goed aan elkaar zijn gezet.
27 Dat spreekt men in Griekenland.
28 Grappenmaker.
29 Reptiel.
30 Vloeibaar vet.
31 Tegenovergestelde van kort.
32 Vrouw.
34 Afkorting van assistent.
35 Bergruimte voor auto's.

Van boven naar beneden:

1 De bal met het hoofd spelen.
2 Zacht strelen.
3 Eensklaps.
4 Deel van je gebit.
5 Roodhuid.
6 De zoon van je tante en oom.
7 Ander woord voor autoped.
10 Sociale Zaken (afkorting).
13 Teken of signaal.
15 Vaatwerk uit vroegere tijden.
18 Krassende vogel.
21 Een haal of streek.
22 Boomsoort.
23 Ander woord voor talent; geschiktheid.
24 Ring van bladeren of bloemen.
26 Voorwerp met haken, waarmee men iets uit het water kan ophalen.
27 Doorzichtig materiaal.
29 Groente.
30 Grootmoeder.
32 Eerste gestamel van een baby.
33 Vervoermiddel op sneeuw of ijs.

RAADSEL VOOR BEGINNERS

Met l is het een schapenkind;
Met r is 't dat kindje z'n papa.
Met j iets op 't brood, dat je lekker vindt;
Met h ook. Denk maar eens na.

SPIRAAL-WOORDRAADSEL

Als je in deze spiraal de woorden invult, die hieronder gevraagd worden, krijg je in het midden van boven naar beneden, dus in de vakjes 3-20-29-30-25-12, een woord, dat een gevaarlijk, gevlekt roofdier betekent.

De gevraagde woorden lopen elkaar gewoon achterna in de spiraal, zoals je wel zult zien. Er is geen ruimte tussen de woorden en ze houden elkaar zelfs allemaal vast, want de laatste letter van elk woord is de eerste van het volgende. Probeer het maar eens!

1	2	3	4	5
18	19	20	21	6
17	28	29	22	7
16	27	30	23	8
15	26	25	24	9
14	13	12	11	10

1 tot en met 4: Larve van een vlinder.

4 tot en met 8: Mannelijk rund.

8 tot en met 12: Iemand, die op roof uitgaat.

12 tot en met 15: Een héél grote man.

15 tot en met 19: Opstopper met de gebalde vuist.

19 tot en met 21: Smal wegje. Ook een nogal griezelig diertje.

21 tot en met 24: Mengsel van meel en melk of water, waarvan bijvoorbeeld brood wordt gebakken.

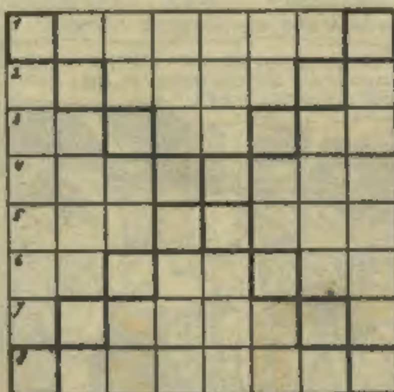
24 tot en met 27: Melkgevend huisdier met een sik.

27 tot en met 30: Tijdelijk huisje van stokken en linnen.

INVULPUZZLE

Als je op de rijen van links naar rechts de juiste woorden hebt ingevuld, krijg je op de schuine rij *van links boven naar rechts beneden* iets, dat meestal aan de muur hangt en waarop de maanden, weken en dagen staan. Op de schuine rij *van links beneden naar rechts boven* de naam van de elfde maand.

1 Brandende houtstapel, waar de kampeerders 's avonds omheen zitten.
2 Doek, waarmee je je afdroogt.
3 Hieruit groeit een mooie, kelkvormige voorjaarsbloem met een lange steel.
4 Het jasje van de theepot.
5 Iemand, die toveren kan.
6 Dit ben je, als je blij bent met wat je krijgt en niet steeds maar meer wilt hebben.
7 Iemand, die op de bok van een rijtuig zit en de paarden ment.
8 Een vrouw, die kleren maakt.

WAARHEEN GAAT DE REIS?

LETTERSOM

APENRAD + LAST = PAARLENSTAD

De letters van het eerste woord moet je door elkaar gooien, net zo lang tot je een ander goed woord krijgt. Dat doe je dan ook met het tweede woord. Heb je de goede woorden gevonden, dan kun je ze samenvoegen tot een derde woord, dat natuurlijk uit dezelfde letters bestaat als het derde woord van het raadsel.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

B R IJ H A L D I K
A O T A P IJ T R A
S N A A K M O L E N
D A K W P IJ N
W E L J A K F E L
IJ H A G E L I
S S T M E I H A P
P O R N B A R
S A T IJ N K A N O N
I D K A P O K M E
M E S R A P M A K

Visitekaartje

MELKBOER

Raadsels

1. Men neemt I van XIX af.
2. IV-IX-XC enz.

Ladderraadsel

SLEE
TAND
ELKE
EGEL
NOCH
BEDE
OVER
KORT

De twee woorden van boven naar beneden zijn dus: STEENBOK en EDELHERT.

Tovervierkant

S T A M
T U L E
A L I E
M E E L

Vogelraadsel

1	Kwartels	Slaan
2	Nachtegalen	Zingen
3	Eenden	Kwekken
4	Pauwen	Schreeuwen
5	Hanen	Kraaien
6	Koekoeken	Roepen
7	Ganzen	Snateren
8	Duiven	Koeren
9	Kraaien	Krassen
10	Kippen	Kakelen

Dierensilhouet

OLAF NOORD

LANGZAAM VERSTREEK DE TIJD OP DE MAAN MIMAS. DE UVU-RAN-EXPEDITIELEDEN KONDEN NU IEDER OGENBLIK DE AANKOMST VAN HET GROTE RUIMTESCHIP VAN VENUS VERWACHTEN. DAARMEE ZOU DE TOCHT NAAR DE GEHEIMZINNIGE WERELD „UVURAN" VOORTGEZET WORDEN. OM DE TIJD TE DODEN ONDERZOCHT EEN GROEPJE MANNEN DE BODEM VAN MIMAS...
74-44

IN HET RUIMTESCHIP „THULE" BEKEEK EEN ANDERE GROEP, WAARONDER OLAF EN ZIJN VRIENDEN, HET JONGE MAANMONSTER DAT OLAF EN DIAL HADDEN MEEGENOMEN UIT DE SPELONK. MEN HIELD HET WEZEN IN LEVEN DOOR HET IN EEN LUCHTLEDIGE STOLP TE PLAATSEN WAAR DEZELFDE TEMPERATUUR HEERSTE ALS BUITEN DE RUIMTESCHEPEN

WAT DENKT U VAN DIT BEESTJE, DOKTER IDIN?
WE STAAN WEER EENS VOOR EEN RAADSEL, DIAL! IK GELOOF NIET DAT DEZE MONSTERS IETS TE MAKEN HEBBEN MET DE „DAZMANGS" DIE ONS STEEDS LASTIG VIELEN. DIT BEEST ADEMT NIET, EET NIET EN KAN DE ALLERGROOTSTE HITTE EN KOUDE DOORSTAAN!

HÉ LUI! WAT IS ER BUITEN AAN DE HAND? ALLE MANNEN RENNEN NAAR DE RUIMTESCHEPEN!
ONBEGRIJPELIJK! ER IS GEEN ALARM GEGEVEN! VLUG, NAAR DE LUCHTSLUIZEN!

RIWAN BEGAF ZICH ONMIDDELLIJK NAAR DE LUCHTSLUIZEN OM DE MANNEN BINNEN TE LATEN. NU ZAG HIJ WAT ER AAN DE HAND WAS. EEN GROOT AANTAL MAANMONSTERS ZAT DE MANNEN OP DE HIELEN!

ATTENTIE, UVURAN-EXPEDITIE! WIJ WORDEN AANGEVALLEN DOOR MAANMONSTERS. ALS IEDEREEN BINNEN IS MOETEN DE RUIMTEPAKKEN X7 AANGETROKKEN WORDEN! BRENG ALLES IN GEREEDHEID VOOR EEN EVENTUEEL GEVECHT!
ER ZIJN NOG MANNEN AAN BOORD DIE IN DE SCHOTEL THUISHOREN, RIWAN!
DAT IS NIET ZO ERG, VIRGAN! WE REDDEN HET BEST. ER IS VOORLOPIG GENOEG VOEDSEL, KLEDING EN ZUURSTOF!

GOEIE HELP! ZE KOMEN MET DUIZENDEN TEGELIJK! KOM MEE, WE MOETEN DE SCHOTEL SLUITEN!
JA, IK KOM ER AAN. HÉ, WAT VREEMD! HET LIJKT WEL OF ZE ALLEEN DE „THULE" WILLEN AANVALLEN!